

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma

Időpont: 1946. március 31. Böjt 4. vasárnapja. Ifjúsági istentisztelet
Helyszín: Nyíregyháza

Alapige: 2Móz 16,11-21

És szóla az Úr Mózesnek, mondván:

Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nekik mondván: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérrel laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istentek.

És lőn, hogy estve fűrjek jövének fel és ellepék a tábort, reggel pedig harmatszállás lőn a tábor körül.

Mikor pedig a harmatszállás megszűnék, imé a pusztának színén apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön.

Amint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nekik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelül.

Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból kiki amennyit megehetik; fejenként egy ómert, a hozzátok tartozók száma szerint szedjen kiki azok részére, akik az ő sátorában vannak.

És akképpen cselekedének az Izráel fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet.

Azután megméri vala ómerrel, és annak aki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, aki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit szedett, amennyit megehetik vala.

Azt is monda nekik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre.

De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megférgesedék s megbüszhődék. Mózes pedig megharagudék reájok.

Szedék pedig azt reggelenként, kiki amennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala.

A felolvasott történet Izrael népének a pusztában Istentől való csodálatos táplálását írja le. Ebben a reggeli órában ezzel kapcsolatban csak egy gondolatot akarok kiemelni. Isten nem úgy adta a mannát Izraelnek, hogy egyszerre huzamosabb időre látta volna el őket kenyérrel, hanem azt mindig csak napról-napra adta. Egy napra csak egy napra valót kaptak. Minden hajnalban újra kellett felszedni az aznapra valót. De nem csak ez a történet mutatja, hogy Isten gondviselő szeretetének ez a módszere. Gondoljunk a sareptai özvegyasszonyra. Őt és a prófétát megtartotta Isten a nehéz időkben is, de nem úgy, hogy mikor mások éléskamrája üres volt, akkor az özvegyasszony kamaráját megtöltötte volna hosszú időre elégséges élelemmel, hanem ő is a véka fenekén minden nap csak egy maroknyi lisztet talált és a korsóban is csak annyi olajat, amennyi aznapra éppen szükséges volt. De minden reggel újra megvolt a maroknyi liszt és pár csepp olaj, amivel őket táplálta.

Az Újtestamentumban is láthatjuk, hogy Isten emberekről gondoskodó szeretetének ez a módszere. A mai oltári Igében is azt láttuk, hogy Jézus megelégit egy nagy sokaságot, amelyben a férfiak száma csak mintegy ötezer. Ennek a nagy tömegnek a megelégitését sem úgy vitte véghez, hogy a pár kenyeret és halacsát úgy megsokasítja, hogy ott egyszerre egy hatalmas mennyiségű élelmiszertömeget teremt, amelyből láthatja mindenki, hogy az elég annyi embernek, hanem mindig csak annyival szaporodik a kenyér és a hal, amennyi megtölti a tanítványok kosarát egy-egy fordulónál, amint szétosztják a kenyeret és halat az emberek között. Mikor az egyik tanítvány felszedi a kosárba az utolsó darabot is, csak azután van együtt újból annyi, amennyi a következő kosarat megtölti. Mindig csak az adott szükség szerint.

Mikor ezt így meglátjuk, akkor értjük meg, miért tanított minket az Úr Jézus a mindennapi kenyérért, az életünk fenntartásához szükséges minden dologért így imádkozni: a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Ma a mára valót add meg nekünk. Ez az Isten módszere.

Istennek ez a módszere nemcsak a testi kenyér biztosításában jelentkezik, hanem más kérdésekben is, amelyek a kenyér jelképe alá tartoznak. Az Úr Jézus azt mondja tanítványainak, hogy néki az az eledele, hogy annak akaratját cselekedje, aki Őt elküldötte. Tehát az is kenyér a számára, hogy az Isten akaratát cselekedje, ehhez pedig úgy kell, mint a mindennapi kenyér az embernek, hogy Isten akaratát előtte nyilvánvaló legyen. Ebben a kérdésben Isten mindig csak lépésről-lépésre vezet bennünket. Nem tárja fel előttünk az egész jövődőt. Nem mutatja meg nekünk terveit, hogy hol és mit akar általunk elvégeztetni, hanem mindig csak egy lépést mutat meg.

Pál még Saul formájában megy Damaszkusz felé, amikor Isten kiválasztó kegyelme megtéríti s akkor feltámad benne a nagy kérdés: „...mit akarsz, hogy cselekedjem?” (ApCsel 9,6). Jézus akkor nem beszél arról, hogy milyen tervei vannak Pállal, hogy majd nagy apostollá teszi és vértanúhalállal kell megpecsételnie hitét, – csak annyit mond neki: „*Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.*” (ApCsel 9,6). Csak a következő lépést mondja meg néki. Ugyanez történik Pállal élete más fordulópontján is. Mikor Ázsiában alapít új gyülekezeteket, azt olvassuk róla, hogy őt a Lélek akadályozza abban, hogy arra menjen, amerre szeretne és sodródik egy titokzatos hatalomtól vezetve a tenger felé és mikor ott a kikötőbe kerül, megjelenik álmában egy férfi, aki azt mondja neki: „*Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk!*” (ApCsel 16,9). Így megy át Pál az evangéliummal Ázsiából Európába. Mindig csak egy lépést mutat meg neki az Úr.

A Lélek kenyerét is csak napról-napra adja Isten az embernek. Nem ruház fel minket olyan lelki erővel, amely egész életre elegendő, hanem csak egy napra szükséges erőt ad. Gondoljunk a nagy apostolra, akinek a testében egy nagy tövis volt; egy betegség, amely akadályozta munkájában fizikailag és lelkileg is. És mikor kérte Istent, hogy vegye el testéből ezt a tövist és adjon néki erőt a munka végzéséhez, akkor Isten azzal intézte el könyörgését: „*Elég néked az én kegyelemem*” (2Kor 12,9).

Legyen néked is testvérem elég minden napra az az erő, amit naponta kapsz Istentől és ne akarj erőtartalékot gyűjteni magadnak a jövőre, mert a keresztyénség nem megoldás, hanem út, amelyen járnunk kell. A keresztyén ember nem olyan valaki, aki készen van, hanem – mint Luther mondja – csak készül minden nap.

Bizony, Isten e módszere alatt való megalázkodásunk nagyon nehéz, mert az ember nem szereti a bizonytalanságot. Az ember a bizonyosságot szereti, hogy egyszer-s-mindenkorra intéződjék el a kérdés s ne legyen senki emberfiának kényére-kedvére kiszolgáltatva, hanem legyen annyi tartaléka, amelyen ő nyugodtan aludhat, mint a bolond gazdag, aki azt mondotta: „*En lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, ígyál, gyönyörködjél!*” (Lk 12,19). Az ember szeretné Isten egész akaratát látni, hogy ahhoz azután ő, az ember alkalmazkodjék úgy, ahogyan ő jónak látja. Az ember szeretne egyszer-s-mindenkorra megtérni és nem minden nap újból megtérni az én Uramhoz, a Jézus Krisztushoz.

Vajon, miért vezeti Isten az embert ezen a nehéz úton? Miért kellett Izrael népének minden nap újból felszedni az apró mannát, amely az égből hullott ajándékképpen. Mindenekelőtt azért vezeti így az embert Isten, mert azt akarja, hogy tanuljon meg zúgolódás nélkül élni. A zúgolódás ellen való orvosságul szánta Isten a mannának naponként való ajándékozását. Megoldhatta volna a kérdést másként is, de Ő úgy látta jónak, hogy a zúgolódó nép naponta kapja a mannát és így megtanulja napról-napra kérni s megtanuljon napról-napra megelégedni azzal, amit aznapra adott Isten. Lehet, hogy csak mára ismerem az Úr akaratát, de nekem elégnek kell lenni annak az erőnek, amit mára kaptam. Ne akarjam én a holnapot látni, holnap majd újra gondoskodik Isten rólam, s ad megint annyit, amire holnap van szükségem. Gondoljunk a hegyi beszédnek arra a kijelentésére: „*Elég minden napnak a maga baja.*” (Mt 6,34). Azt akarja Isten, hogy az övéi ilyen mértékegységet használjanak: tanuljanak meg zúgolódás nélkül élni.

A másik dolog, amiért így vezeti Isten az Ő népét, az, hogy meg akarja tartani a népet az Ő tőle való függés tudatában. Gondolok arra a szentírási helyre: „...*megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.*” (2Móz 16,12). Azt akarja, hogy mi minden nap érezzük, hogy rá vagyunk szorulva az Istenre. Ne akarjunk mi ötőle függetlenedni, mert Ő jól tudja azt, amit mi is tudunk, hogy amely pillanatban enyhül a nyomás felettünk, amely pillanatban sok esztendőre eltett javaink és megoldódott kérdéseink vannak, akkor elfelejtkezünk arról, hogy az Ő kegyelméből élő és tőle függő emberek vagyunk. Azért tart ezalatt a módszer alatt, hogy így mi elismerjük, hogy Ő a mi Istenünk!

Nem tudom, látjátok-e azt, hogy ez nem csak pedagógia Isten részéről, hanem nagy szeretet. Mert az Isten ezáltal nagyobbat akar ajándékozni, mintha egész életre szóló kenyeret adna. Mert ezen a módszeren keresztül önmagát akarja adni. Azt akarja, hogy Ő legyen nekünk és ne csak az Ő ajándékai legyenek meg nekünk. Nincsenek tehát sok évre eltett javaink, de van nekünk örök életre elég Atyánk, Isten a mennyben és ez nagyobb dolog, mintha Izrael egész népe az egész vándorlás tartamára egyszerre megkapta volna a mannat és nagy tárházat építhettek volna, ahová elraktározhatták volna az élelmet, hogy jóllakjon minden pusztai vándor.

Tanuljuk meg áldani Istent azért, hogy Ő egy napra is megadja azt, amire szükségünk van és keressük meg azt az Istent, aki ezen a módszeren keresztül önmagával akar megajándékozni minket.

Ámen.